DZIENNIK ZARZĄDZEŃ
DYREKCJI OKRĘGU POCZT I TELEGRAFÓW
W KATOWICACH.

Nr. 11.	Katowice, dnia 20 czerwca 1934 r.	Rok II.

TREŚĆ

POCZTA.

86.

Przesyłki z dołączonemi gwoździami do sztandarów uważa się za listy.

Stwierdzono, że urzędy często przyjmują do wysyłki za opłatą dla druków — przesyłki, zawierające zaproszenia, z dołączonemi do nich gwoździami do sztandarów.

Z uwagi na to, że wśród załączników, dopuszczonych do wysyłania wraz z drukami, dokładnie wyszczególnionych w § 78 ordynacji pocztowej — niema wymienionych gwoździ do sztandarów, przeto zawierające je przesyłki muszą być opłacone przy nadaniu według taryfy dla listów odpowiedniej wagi, zaś omyłkowo wysłane jako druki i nadeszłe do urzędów oddawczych winny być obciążane dopłatą w podwójnej wysokości brakującej opłaty listowej.

Do powyższych wskazówek należy ściśle się stosować.

No PP 10 z dnia 25 maja 1934 r.

87.

Wyjaśnienia w sprawie druków.

Na podstawie zarządzenia Ministerstwa Poczt i Telegrafów z dnia 6. VI. 1934 r. Nr. PW 104/7 wyjaśnia się, że przesyłki, zawierające rozgrywki szachowe, wyłączone są od przewozu pocztą za taryfą ustaloną dla druków.

Nr. PP 40 z dnia 7 czerwca 1934 r.

88.

Ulgi dla L. O. P. P.

Na podstawie zarządzenia Ministerstwa Poczt i Telegrafów z dnia 26 maja 1934 r. No. PW.-601/77/34 oznajmia się, że Pan Minister Poczt i Telegrafów przyznał Zarządowi Głównemu Ligi Obrony Powietrz. i Przeciwgaz. i podległych placówek, tj. Okręgom Wojewódzkim, Obwodom Powiatowym i Kołom Miejscowym ulgi w opłatach pocztowych **za zwykłe listy i kartki pocztowe w obrocie zamiejscowym** w następującej wysokości:

za listy do wagi	20 g.	— 15	groszy
„ „ „ „	250 g.	— 30	„
„ „ „ „	500 g.	— 50	„
„ „ „ „	1 kg.	— 80	„

i za kartki pocztowe po 10 groszy.

Przypadająca ulgowa opłata za wymienione przesyłki pocztowe winna być uiszczona gotówką przy każdorazowem nadawaniu ich w urzędzie pocztowym. Przesyłki powyższe winny być zaopatrzone w nagłówku strony adresowej stempelkiem nadrukowym z nazwą instytucji wysyłającej lub nazwą już wydrukowaną oraz na tejże stronie adresowej napisem lub nadrukiem (stempelkiem):

„Opłata uiszczona gotówką. Zarządzenie Ministerstwa Poczt i Telegrafów Nr. PW.-601/77/34" i nadawane w urzędzie pocztowym przy okienku zapomocą pocztowej książki nadawczej, prowadzonej przez kalkę.

Za powyższą ulgową opłatą mogą być wysyłane listy i kartki pocztowe dla adresatów, zamieszkałych na obszarze całej Polski oraz w obrocie między Polską i polskim urzędem pocztowym w Gdańsku. Natomiast listy i kartki, adresowane zagranicę, podlegają normalnej taryfowej opłacie w obrocie zagranicznym.

Wysyłanie wyżej wymienionych przesyłek listowych za powyższą ulgową opłatą może być uskuteczniane, aż do **odwołania.**

Wszelkie zaś inne dodatkowe należności winny być opłacane według każdocześnie obowiązującej taryfy pocztowej.

Pobraną opłatę pocztową urzędy nadawcze mają zaliczać w wykazie opłat pocztowych gotówką (druk Nr. 669) z powołaniem się na numer i datę zarządzenia Ministerstwa Poczt i Telegrafów.

Równocześnie zawiadamia się, że ulgi przyznane Zarządowi Głównemu i Wojewódzkim Komitetom L. O. P. P. (zarządzenie Dyrekcji Poczt i Telegrafów okólnik Nr. 35/232 z 1930 r.) dla przesyłek drukowych przestają obowiązywać natomiast ulgi dla paczek obowiązują nadal, ale tylko w rozmiarach i na warunkach w tem zarządzeniu zapodanych, aż do odwołania.

No. P. P.-400 z dnia 4 czerwca 1934 r.

89.

Bardzo ważne!

Korzystanie z przegródek i pełnomocnictw poczt. przez władze i urzędy kościelne (wyznaniowe).

Władze i urzędy kościelne (wyznaniowe) obowiązane są uiszczać wszelkie opłaty pocztowe według normalnej taryfy.

Na podstawie zarządzenia Ministerstwa Poczt i Telegrafów z dnia 5. VI. 1934 r. Nr. P. W. 401/1/14, oraz wślad za zarządzeniami Dyrekcji No. 466 i 499 z 1933 r. oznajmia się, że władze, urzędy i instytucje kościelne wszelkich wyznań i obrządków nie podpadają pod pojęcie władz i urzędów, wymienionych w art. 18 ust. 3 lit. a, ustawy o poczcie, telegrafie i telefonie (Dz. U. M. P. i T. No 20 z 1933 r. poz. 84).

W związku z powyższem wyjaśnia się, że władze, urzędy i instytucje wyznaniowe obowiązane są wszelkie opłaty pocztowe (za przesyłki listowe, za skrytki i przegródki, za pełnomocnictwa pocztowe) uiszczać według normalnej, ogólnie obowiązującej taryfy pocztowej.

Urzędy i agencje pocztowe winny zatem wezwać bezzwłocznie władze i urzędy wyznaniowe, które dotychczas korzystają bezpłatnie z przegródek pocztowych lub złożyły w urzędzie pełnomocnictwa pocztowe bez uiszczenia taryfowej opłaty za ich przyjęcie, zapisanie i przechowanie (jakkolwiek wypadki nie powinny mieć miejsca, z uwagi na zarządzenie No. 499 z 1933 r.) do uiszczenia dotyczących opłat począwszy od dnia 1 lipca br. z zastrzeżeniem, że w razie odmowy z dniem tym zostanie im odebrane prawo do dalszego bezpłatnego korzystania z przegródek, a złożone pełnomocnictwa uznane zostaną za wygasłe.

Nr. PP 400 z dnia 8 czerwca 1934 r.

90.

Zmiana ulgowej taryfy dla wypożyczalni książek „Książka dla wszystkich" w Warszawie.

Wypożyczalnia opłaca przy nadaniu 70 gr. za przewóz do i od abonenta i za doręczenie paczki abonentowi.

Na podstawie zarządzenia Ministerstwa Poczt i Telegrafów z dnia 1. VI. 1934 r. No. PW.-601/73 oznajmia się, iż wypożyczalni „Książka dla wszystkich" Sp. z ogr. odp. w Warszawie Ministerstwo Poczt i Telegrafów zmieniło warunki przesyłania książek do abonentów i od abonetów do wypożyczalni, a w szczególności:

Wypożyczalnia książek „Książka dla wszystkich" sp. z ogr. odp. w Warszawie, ul. Hortensja 6 m. 6 korzysta z ulgowej opłaty w wysokości 35 gr. od paczki z książkami do 5 kg. za przewóz i możliwe doręczenie w miejscu przeznaczenia paczki bez względu na odległość.

W takiej samej wysokości ustala się opłatę za zwrot takiej paczki do wypożyczalni w Warszawie. Obie te ulgowe opłaty (70 gr.) uiszczać będzie Firma przy nadaniu paczki z książkami.

Opłatę za doręczenie tych paczek w Warszawie firma „Książka dla wszystkich" opłacać będzie w wysokości normalnych stawek taryfowych.

Na stronie adresowej opakowania paczki nadawanej przez firmę oraz na dotyczącym adresie pomocniczym winna być odciśnięta pieczątka z napisem „Opłata za przewóz tam i zpowrotem oraz za doręczenie w miejscu przeznaczenia. Reskr. Min. P. i T. Nr. PW.-601 73/34".

Na opakowaniu paczki, zwracanej do wypożyczalni przez abonenta oraz na dotyczącym adresie pomocniczym należy odcisnąć pieczątkę z napisem „Opłatę uiścił adresat. Reskrypt Min. P. i T. No. PW.-601/73/34".

Pozostałe warunki, wyszczególnione w zarządzeniu Dyr. P. i T. Nr. 381 z 1933 r. i No. P. P. 410 z 4/I. 1934 r. (Dz. Zarz. Dyrekcji No. 1 z 1934 r. poz. 2), a dotyczące nadawania paczek, kosztu i wypełnienia adresu pomocniczego, wypłaty odszkodowania za paczki zaginione oraz terminu ważności i obszaru, na którym ulgowa opłata ma zastosowanie utrzymuje się nadal w mocy.

Przesyłanie paczek na warunkach w niniejszym zarządzeniu określonych może rozpocząć się od dnia 1 czerwca 1934 r.

Nieaktualne ustępy zarządzenia No. 381 z 1933 r. należy skreślić.

No. P. P.-410 z dnia 5 czerwca 1934 r.

91.

Paczki żywnościowe z bananami o wadze ponad 10 kg. nadawane przez Gdyński Import Owoców południowych.

Firma ta może nadawać paczki z bananami o wadze ponad 10 do 13 kg. aż do odwołania.

Na podstawie zarządzenia Ministerstwa Poczt i Telegrafów z dnia 22. V. 1934 r. No. PW.-113/32 oznajmia się, że Ministerstwo Poczt i Telegrafów zezwoliło Gdyńskiemu Importowi Owoców południowych w Gdyni na nadawanie paczek żywnościowych z zawartością bananów ponad 10 kg. z zastrzeżeniem, że waga brutto tych paczek nie może przekraczać wagi 13 kg.

Do paczek tych będą miały zastosowanie postanowienia, zawarte w rozporządzeniu Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 14 lipca

1932 r. o paczkach żywnościowych (Dz. U. Min. P. i T. No. 15 z 1932 r.) zmienione rozporządzeniem z dnia 30 marca 1934 r. (Dz. U. Min. P. i T' Nr. 8 z 1934 r.) i przepisy wykonawcze do tego rozporządzenia, ogłoszone w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Poczt i Telegrafów Nr. 15 z roku 1932 poz. 104 oraz następujące dalsze postanowienia:

1) Opłata za przewóz wymienionych wyżej paczek, pobierana będzie na podstawie taryfy, ustalonej dla paczek żywnościowych z tem uzupełnieniem, że za każdy kilogram wagi paczki brutto ponad 10 kg. pobierana będzie opłata dodatkowa w strefie I (do 100 km.) w kwocie 10 gr. a w strefie II (ponad 100 km) — 20 gr.

2) Na opakowaniu każdej paczki z bananami wagi ponad 10 kg. oraz na prawym odcinku adresu pomocniczego do tych paczek należy umieszczać odcisk pieczęci o treści następującej:

„Opłata wg. reskryptu Min. P. i T. Nr. PW. 113. 32/34 r.".

Paczki z bananami o wadze ponad 10 do 13 kg. nadawane będą w jednym z urzędów pocztowych w Gdyni lub bezpośrednio do ambulansu pocztowego.

Zezwolenie niniejsze ma ważność od 20 maja 1934 r. aż do odwołania.

Nr. PP 410 z dnia 30. V. 1934.

92.

Fałszerstwo biletów kasowych.

W oddziale Banku Polskiego w Toruniu tudzież w urzędzie pocztowym Toruń 1, jako w urzędzie zbiorczym, zauważono w ostatnich dniach w osobliwy, specyficzny sposób uszkodzone banknoty 20-złotowe, a mianowicie:

Uszkodzenie jest tego rodzaju, że banknot jest sklejony z dwóch części, pochodzących prawdopodobnie z dwóch różnych banknotów. W miejscu sklejenia banknotu brak skrawka szerokości około 3—4 mm., o którą to szerokość banknot uszkodzony jest krótszy od banknotów całych i nieuszkodzonych. Wymienione banknoty są sklejane specjalną nagumowaną taśmą papieru jednakowego wyglądu, z czego należałoby wnioskować, że są sporządzone przez jedną i tą samą osobę.

Każdy z uszkodzonych banknotów jest sklejony w innem miejscu, co nasuwa przypuszczenie, że banknoty te zostały celowo uszkodzone w celu fałszerstwa i bywają prawdopodobnie cięte i sklejane w ten sposób, aby z kilku czy kilkunastu sztuk banknotów można otrzymać jedną sztukę więcej.

Możliwość takiego sposobu fałszerstwa może zachodzić także z banknotami innych wartości.

O powyższem powiadamia się urzędy celem zwracania bacznej uwagi na uszkodzone bilety bankowe.

No. P. K. 16 z dnia 30 maja 1934 r.

93.

Inkasowanie należności na podstawie zleceń inkasowych.

Zlecenia inkasowe przedstawić do zapłaty ponownie w dniu następnym lub później, jeżeli nie uzyskano zapłaty przy pierwszem przedstawieniu.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Poczt i Telegrafów iż duży procent zleceń inkasowych zwracany jest bez zainkasowania kwoty zleceniowej, co świadczy o tem, że tak doręczyciele jak i kierownictwo urzędów pocztowych do sprawy inkasa zleceń inkasowych odnoszą się zbyt formalistycznie i nie dokłają żadnych starań w kierunku należytego obsłużenia klientów Poczty. Ten sposób załatwiania zleceń inkasowych powoduje zmniejszenie się dochodów, zleceniodawcy bowiem, którzy wysyłają kilkanaście lub kilkadziesiąt tysięcy zleceń inkasowych, otrzymawszy masowy ich zwrot, rezygnuje z pośrednictwa Poczty przy ściąganiu swoich należności.

W celu usprawnienia akcji inkasa należności zapomocą zleceń inkasowych i pozyskania jaknajwiększej ilości klientów zarządza się aby w myśl postanowień § 251 ordynacji pocztowej (II. P. 3), jeżeli, przy pierwszym przedstawieniu z jakichkolwiek powodów (z wyjątkiem kategorycznej odmowy) nie uzyskano zapłaty, zlecenia inkasowe były **przedstawiane ponownie do zapłaty w dniu następnym.**

Jeżeli przy pierwszem lub powtórnem doręczeniu dłużnik wyrazi chęć zapłaty w ktorymkolwiek dniu następnym, należącym do okresu podjęcia, należy uczynić zadość jego żądaniu, tj. zlecenie przedstawić do zapłaty w dniu oznaczonym przez dłużnika.

P. P. Naczelnicy (kierownicy) urzędów pocztowych i agencyj w celu zwiększenia dochodowości Poczty, **winni wykazać więcej zrozumienia dla sprawy zleceń inkasowych i nieustannie czuwać nad tem,** aby w terminie ustalonym dla podjęcia tych zleceń, wykorzystane były wszelkie możliwe sposoby w kierunku uzyskania zapłaty.

Nr. PK 400 z dnia 5 czerwca 1934 r.

94.

Doręczanie kwot z przekazów inkasowych.

Za doręczenie przekazów inkasowych nie pobierać żadnych opłat.

Zarządza się, aby urzędy i agencje pocztowo-telegraficzne przekazy inkasowe z pieniądzmi doręczały adresatowi bez pobierania opłat za doręczenie.

No. P. K. 400 z dnia 26 maja 1934 r.

NIETAKT I NIEŻYCZLIWOŚĆ WOBEC PUBLICZNOŚCI PRZYNOSI SZKODĘ PRZEDSIĘBIORSTWU „P. P. T. i T.".

TELEGRAF I TELEFON.

95.

Inkasowanie należności telefonicznych i telegraficznych oraz likwidacja zaległości.

Przy sprawdzaniu wykazów zaległych należności telefonicznych, telegraficznych i radjofonicznych, Dyrekcja stwierdziła, że poszczególne Urzędy wykazują zbytnią powolność w kierunku inkasowania zaległych należności telefonicznych i telegraficznych i likwidacji zadłużeń, co stanowi jedną z zasad prawidłowej gospodarki przedsiębiorstwa.

W związku z tem poleca się urzędom i agencjom zarówno tym, które wystawiają rachunki, jak i tym, które ściągają należności dla innych urzędów, wszcząć bezzwłocznie energiczną akcję w kierunku likwidacji wszystkich zaległych należności. Akcja ta winna polegać:

1) na jaknajwcześniejszem przedstawianiu abonentom rachunków do zapłaty i ewentualnem kilkakrotnem doręczaniu tychże, o ile ten sposób może spowodować wyrównanie rachunku.

2) na wystawianiu rachunków tytułem należności za niepełny miesiąc, t. zn. za czas od dnia uruchomienia stacji do końca bieżącego miesiąca i niezwłocznem realizowaniu tychże. Zaznacza się przytem, że rachunki za wszelkie zmiany wykonane do dnia 25 każdego miesiąca muszą być bezwarunkowo przedstawione do zapłaty w tym samym miesiącu. Natomiast należności za zmiany dokonane po 25-tym każdego miesiąca mogą być doliczane do abonamentu za następny miesiąc. Należności za niepełny miesiąc przy stacjach telefonicznych, które opłacają należności drogą przelewu na tut. konto P. K. O. winne być w każdym wypadku doliczane do abonamentu za miesiąc następny, a to celem uniknięcia wykazywania należności tej jako zaległość.

3) na ścisłem stosowaniu rygorów przewidzianych w § 61—64 przepisów o pobieraniu i zarachowaniu taryfowych należności telefonicznych (V. Tf. 4), zarządzaniu egzekucyjnego ściągnięcia zaległych opłat oraz pilnowaniu Urzędów Skarbowych by nie przetrzymywały zbyt długo wniosków egzekucyjnych. Wyjaśnia się przytem, że niewyrównanie rachunku poza terminowem wyłączeniem stacji z ruchu i jej zniesieniem winno spowodować kilkakrotne wzy-

wanie abonenta do wyrównania zaległości, a następnie skierowanie wniosku egzekucyjnego do odnośnego Urzędu Skarbowego i to najpóźniej do 15 następnego miesiąca. Jeżeli Urząd Skarbowy w przeciągu 2 miesięcy od daty przesłania mu wniosku egzekucyjnego nie da żadnej odpowiedzi ani nie przekaże Urzędowi ściągniętych zaległości należy skierować do niego pisemne ponaglenie sprawy, a gdyby i to nie odniosło skutku należy przedstawić Dyrekcji odpowiednie sprawozdanie celem interwencji u władz II instancji.

Ponadto Dyrekcja zaznacza, że dążeniem każdego Urzędu powinno być, by zalegające należności były jak najmniejsze, a jeżeli Urząd ma zaległości winien wszelkiemi sposobami dążyc do ich likwidacji.

Dyrekcja będzie szczegółowo sprawdzała wykazy zaległości i badała czy urzędy w dostatecznej mierze przestrzegają niniejszego zarządzenia.

No. TE.-520 z dnia 12 czerwca 1934 r.

96.

Wynajmowanie przewodów telefonicznach dla sygnalizacji alarmowej.

Ministerstwo Poczt i Telegrafów reskryptem z dnia 5 czerwca br. Nr. TE.-2100 zezwoliło na wynajmowanie przewodów telefonicznych instytucjom bankowym i wszelkim innym reflektantom, wyłącznie dla celów sygnalizacji alarmowej, za opłatą na warunkach ustalonych w § 31 ust. 11 taryfy telefonicznej (Dz. Urz. Min. P. i T. Nr. 14/33) dla bezpośredniego połączenia dwóch punktów na sieci miejscowej bez pośrednictwa centrali pocztowej.

Na sieciach miejscowych z taryfą licznikową należy pobierać miesięczne opłaty abonamentowe za wynajęte przewody w wysokości podwójnej stawki stałej opłaty abonamento-ustalonej dla danej sieci.

Wnioski na wynajmowanie przewodów omawianych należy przedstawiać Dyrekcji.

No. TE.-540 z dnia 12 czerwca 1934 r.

97.

Wprowadzenie telegramów „NLT“ ze Syrją i Libanem.

W związku z zarządzeniem Ministerstwa Poczt i Telegrafów z dnia 19. V. b. r. wprowadza się z dniem 1 czerwca b. r. telegramy „NLT“ ze Syrją i Libanem via Radjo Warszawa.

Opłata od wyrazu wynosi 54 centymów.

W związku z powyższem należy na stronicy 168 zagranicznej taryfy telegraficznej, Syrja i Liban w kolumnie 5 wpisać cent. 54.

Nr. TE 1062 z dnia 26 maja 1934 r.

98.

Ściąganie należności za uszkodzenie inwentarza stacyj telefonicznych abonentowych.

Należności te ściągają urzędy pt. na podstawie deklaracyj — w razie odmowy zapłacenia w drodze egzekucyjnej; urzędy teletechniczne prowadzą ewidencję deklaracyj.

W celu uproszczenia manipulacyj, związanych z pobieraniem należności za uszkodzenie stacyj telefonicznych zarządza się co następuje:

Personel teletechniczny, dokonując naprawy, lub wymiany uszkodzonej przez abonenta części inwentarza stacji telefonicznej winien równocześnie przedłożyć abonentowi do podpisu deklarację, z której wyraźnie wynikałoby, że abonent mocą tejże deklaracji zobowiązuje się pokryć koszta powstałe w związku z omawianem uszkodzeniem, spowodowanem przez abonenta.

Deklarację tą należy normalną drogą służbową przesłać właściwemu Urzędowi Teletechnicznemu (Urzędowi telefoniczno-telegraficznemu). Na podstawie tych deklaracyj Urząd Teletechniczny (Urząd telefoniczno-telegraficzny) wysyła właściwemu Urzędowi pocztowo-telegraficznemu blankiet P. K. O. Nr. 300.547 „Wydział telefoniczno - telegraficzny Dyrekcji Okręgu Poczt i Telegrafów w Katowicach“ wypełniony na abonenta oraz zawiadomienie, by od danego abonenta ściągnąć należność za

uszkodzenie określonej części inwentarza stacji telefonicznej. Na odwrocie blankietu należy wypisać uwagę „§ 6—3 uszkodzenie stacji telefonicznej“.

Urząd pocztowo-telegraficzny dopisuje na kopercie do podsumowanych już uprzednio innych należności telefonicznych sumę za uszkodzenie, ściągając ją od abonenta równocześnie z abonamentem.

Po zainkasowaniu, należność za uszkodzenie należy bezzwłocznie wpłacić zapomocą wyżej wspomnianego blankietu P. K. O. Nr. 300.547 i dowód wpłaty przesłać odnośnemu Urzędowi Teletechnicznemu (Urzędowi telefoniczno-telegraficznemu).

Urząd Teletechniczny otrzymany odcinek blankietu P. K. O. jako dowód wpłaty nakleja go na daną deklarację, traktując już daną sprawę, jako zupełnie załatwioną.

Wrazie odmowy abonenta wpłacenia należności wyśle Urząd abonentowi przypomnienie, wyznaczając mu termin 14 dni, z zagrożeniem skierowania sprawy na drogę egzekucyjną, a gdy to nie odniesie pożądanego skutku winien Urząd pocztowo-telegraficzny po przekroczeniu przez abonenta podanego mu terminu 14-dniowego, skierować sprawę do właściwego Urzędu Skarbowego z wnioskiem o ściągnięcie należności w drodze egzekucyjnej.

O skierowaniu sprawy do Urzędu Skarbowego oraz o wyniku egzekucji należy powiadomić właściwy Urząd Teletechniczny (Urząd telefoniczno-telegraficzny).

Wrazie ujemnego wyniku egzekucji Urząd Teletechniczny prześle odnośne akta do Dyrekcji, dołączając sprawozdanie Urzędu Skarbowego, przyczem należy podać, czy i w jakiej wysokości dany abonent posiada kaucję telefoniczną.

Urząd Teletechniczny (Urząd telefoniczno-telegraficzny w Katowicach) winien prowadzić dokładną ewidencję deklaracyj z następującemi rubrykami: l. p., sieć telefoniczna, nr. telefonu, nazwa i adres abonenta, data wpływu deklaracji, data stwierdzenia uszkodzenia, rodzaj uszkodzenia, sumaryczne koszta naprawy z podziałem na pod-rubryki: materjał i robocizna, data wysłania wezwania płatniczego, data wpłacenia należności i uwagi. Rubryki te równocześnie z tokiem załatwienia sprawy winne być należycie wypełnione, przyczem w „uwadze“ należy podawać datę skierowania do Urzędu Skarbowego i datę wysłania akt do Dyrekcji wrazie ujemnego wyniku egzekucji.

Według ewidencji deklaracje winne być posegregowane i przechowywane w specjalnej teczce, tembardziej, że służą one równocześnie za dokument rozchodu materjałów.

Co kwartał winne Urzędy Teletechniczne (Urząd telefoniczno-telegraficzny w Katowicach) przedkładać Dyrekcji wykazy ściąganych w ubiegłym kwartale należności za uszkodzenia przez abonentów inwentarza stacyj telefonicznych, sporządzane jako dokładny odpis wspomnianej wyżej ewidencji za ubiegły kwartał.

Terminy przedstawiania wykazów ustala się na 1 stycznia, 1 kwietnia, 1 lipca i 1 października.

Urzędy pocztowo-telegraficzne zaprowadzą u siebie podręczną ewidencję omawianych spraw do swego użytku,

Zarządzenie niniejsze obowiązuje od daty ogłoszenia.

No. TB. 366 z dnia 1. VI. 1934 r.

ADMINISTRACJA.

99.

Pracownicy kontraktowi.

Zastępcza siła urzędnicza — na „K. O. urzędn.“.
„ „ niż. prac. — „ „K. O. niż.“.

Poniżej zarządzenia ogłoszonego w Dz. Zarządz. Nr. 8 poz. 70 pracownicy kontraktowi — należy dopisać:

Zarządzeniem tem znosi się używanie dotychczasowych tytułów „zastępcza siła urzędnicza“ wzgl. „zastępcza siła niższego pracownika“.

W wykazach zmian personalnych i w krótkich relacjach należy w miejsce zniesionych tytułów używać skróty „K. O. urzędn.“ wzgl. „K. O. niż.“ (to znaczy kontraktowy pracownik w służbie urzędniczej wzgl. niższej na czas określony).

Nr. A. P. 420 z dnia 30 maja 1934 r.

100.

Zasady pracy w służbie pocztowo-telegraficznej.

Handlowe nastawienie się pracownika poczt.-telegr., uprzejmość wobec stron, reklama działalności p. t., znajomość przepisów i sumienność w pracy są podwalinami rozwoju Przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon".

Niejednokrotnie zwracano już uwagę podwładnemu personelowi na handlowe nastawienie się każdego pracownika pocztowo-telegraficznego w działalności służbowej.

Ponieważ mimo to wielu pracowników myśli nadal kategorjami dawnemi, biurokratycznemi, nacechowanemi formalistyką, spełnianiem czynności tylko w tym celu, by „odsiedzieć" w biurze przepisaną ilość godzin, by się tylko pozbyć sprawy względnie strony, wreszcie, by tylko „być krytym" nie wchodząc przytem w celowość poszczególnych czynności służbowych, ponieważ następnie bardzo wielu pracowników nie wykazuje nadal należytej inicjatywy i zainteresowania się „kupiecką" pracą w instytucji pocztowo-telegraficznej, przeto niniejszem zarządzeniem zwracam się jeszcze raz do pracowników z wezwaniem do spełniania obowiązków w sposób nakazany ideą i troską o dobro Przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon", o doskonałą jego sprawność i dochodowość.

Główne zasady, na których ma opierać się działalność służbowa każdego pracownika pocztowo-telegraficznego są następujące:

1) dbanie o jak największe dochody Przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon".

Panowie naczelnicy urzędów i kierownicy agencji pocztowo-telegraficznych winni w tym kierunku wykazać jak najwięcej dobrej woli i inicjatywy, by zwiększyć obecne dochody, względnie usunąć deficyt, o ile ten w tamt. urzędzie (agencji) istnieje. W tym wypadku zwraca się uwagę na „rachunek przychodu i rozchodu" zaprowadzony zarządzeniem z dnia 23 maja 1934 r. No. AO. 104 (Dz. Zarządzeń Dyrekcji Okręgu P. i T. No. 9 ex 1934 poz. 83), w którym urząd (agencja) zestawia dochody i wydatki z poszczególnych działów służby; panowie naczelnicy urzędów (kierownicy agencji) muszą sobie każdomiesięcznie przy zestawianiu tego rachunku zdawać sprawę, dlaczego wpływ czy rozchód w odnośnym dziale służby się zwiększa lub zmniejsza, zwłaszcza w wypadku spadku dochodu, należy bezwzględnie zastosować środki zmierzające do zapobieżenia temu ujemnemu objawowi, ewentualnie należy przedstawić Dyrekcji odpowiednie wnioski. Praca p. naczelników urzędów (kierowników agencji) nierentownych będzie przez Dyrekcję specjalnie obserwowaną i w wypadku niedbalstwa czy nieumiejętności zaradzenia deficytowi będę zmuszony wyciągnąć z takiego stanu rzeczy w stosunku do p. naczelników urzędów wzgl. kierowników agencji odpowiednie konsekwencje.

Każdy pracownik, a przedewszystkiem naczelnik urzędu (kierownik agencji) ma dbać o rentowność swego(ej) urzędu (agencji), gdyż każdy pracownik pocztowo-telegraficzny jest niejako kupcem przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" dlatego żądam od p. naczelników (kierowników) urzędów (agencji) przedstawiania mi wogóle wniosków na usprawnienie i racjonalizację służby, uproszczenie manipulacji, zwiększenie dochodów, uniknięcie zbędnych wydatków etc.

Pracownik bierny to balast Przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon", który raz na zawsze musi ustąpić miejsca innym pracownikom o żywej, trwałej aktywności.

Zaznaczam, że również nowe przepisy o stosunku służbowym pracowników Państwowego Przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" (Dz. U. M. P. i T. No. 2 ex 1934 poz. 6) obowiązujące od 1 lutego 1934 r. żądają wyraźnie tego rodzaju inicjatywy i aktywności w § 19 (ustęp 1) i w § 20 (ustęp 1)

2) Uprzejmość wobec klienta bez względu na jego poziom umysłowy i stanowisko społeczne — jest okolicznością bardzo ważną w stosunkach handlowych.

Uprzejmość i życzliwość w traktowaniu interesentów nie może być tylko pozorną, lecz winna wynikać z wewnętrznego przeświadczenia pracownika o konieczności tego rodzaju postępowania dla dobra społeczeństwa i instytucji pocztowo-telegraficznej.

Pracownik opryskliwy, kłótliwy, nieżyczliwy, zbywający tylko klienta zniechęca tegoż tak, że klient stara się jak najrzadziej korzystać z usług poczty, telegrafu i telefonu.

Tego rodzaju pracownik jest nietylko szkodnikiem społecznym, gdyż hamuje rozwój i funkcjonowanie instytucji, użyteczności publicznej, jaką jest Przedsiębiorstwo „Polska Poczto, Telegraf i telefon“, ale także przynosi stratu w dochodach tego Przedsiębiorstwa, a temsamem w dochodach Państwa.

Umiejętność traktowania klienteli, udzielania jej odpowiedniej pomocy w formie rady i wyczerpującego wyjaśnienia — miły w tym wypadku t. j. czysty i schludny wygląd zewnętrzny pracownika są momentem pierwszej wagi.

Z powyższego nie wynika, jakoby pracownik miał wobec klienta zachować się z uniżonością przynoszącą ujmę instytucji pocztowo-telegraficznej, jakoby miał nie zareagwać w dopuszalny sposób na niewłaściwe zachowanie się interesenta.

Uprzejmość w traktowaniu publiczności korzystającej z usług poczty jest nakazaną również postanowieniem z § 22 ustęp 3 powołanych wyżej przepisów o stosunku służbowym pracowników przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“. Postanowienie do dotyczy wszystkich bez wyjątkiem pracowników, którzy w jakikolwiek sposób czy to ustny czy pisemny, czy w służbie urzędniczej czy niższej, a więc i doręczycielskiej mają styczność z publicznością.

3. Odpowiednia reklama wobec publiczności zadań i usług poczty, telegrafu i telefonu jest również ważną podstawą dochodowości Polskiej Poczty, Telegrafu i Telefonu. Nie bez znaczenia pozostaje w tym względzie hasło: „Reklama jest dźwignią handlu“. Reklama ta winna wystąpić we wszelkiej możliwej formie, a więc w biurze i poza biurem, pisemnie i ustnie. Do najpowszechniejszych form reklamy należą plakaty, ogłoszenia, hasła, ulotki, odczyty, informacje ustne i t. p.

W szczególności co do plakatów- ogłoszeń i haseł, to te winny być sporządzone czysto, w sposób wpadający w oko, estetycznie. Plakatu, czyteż ogłoszenia brudnego, zmiętego, na świstku papieru nikt nie czyta, pozatem winne one być wywieszone w miejscach widocznych, najwięcej przez publiczność odwiedzanych. Najlepiej jest nalepiać je na tekturze i zawieszać tak, by zdarcie i uszkodzenie było niemożliwe.

Informowanie publiczności ma być jasne, wyczerpujące, zachęcające. Znaną jest rzeczą, że klient zakupuje pewien towar, czyteż korzysta z pewnej usługi, gdyż umiejętne objaśnienie dane mu przez agenta hadlowego zachęciło go do tego, klient również zakupuje towar lub korzysta z usługi, aby się przekonać o ich wartości.

Agentem handlowym jest w niniejszem wypadku pracownik pocztowy.

4) Dokładna znajomość przepisów pocztowo-telegraficznych pozwoli pracownikowi szybko i sprawnie objaśnić i załatwić klienta, pozwoli pracownikowi uniknąć usterek i pociągnięcia go do odpowiedzialności służbowej. Pracownicy starsi muszą umieć zaprawiać i przygotowywać nowowstępujących kandydatów do służby. Pracownicy na stanowiskach kierowniczych winni z podwładnym personelem bezwględnie urządzać przynajmniej raz na miesiąc konferencję w celach omówienia różnych aktualności służbowych, wygłaszania odczytów ze spraw fachowych, omówienia kwestji organizacji pracy w urzędzie, dochodowości, celowej reklamy urządzeń pocztowo-telegraricznych i t. p.

5) Równocześnie przypominam pracownikom obowiązki nałożone na nich postanowieniami §§ 18 — 38 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1. I. 1934 r. o stosunku służbowym (Dz. U. No. 2 ex 1934 poz. 6.) a w szczególności obowiązek sumiennego i gorliwego wykonywania powierzonych im czynności.

Niezależnie od tego zwracam uwagę na wytyczne zawarte w dziesięciu punktach jakie podano poniżej; wytyczne te powinny być niejako katechizmem dla każdego pracownika pocztowo-telegraficznego. Wytyczne o których mowa ujęte w formę drukowanego ogłoszenia roześle się niebawem urzędom i agencjom, a po otrzymaniu ich należy wywiesić je wyłącznie w ubikacjach, w których są zajęci pracownicy pocztowo-telegraficzni (a więc nie w poczekalni).

Wkońcu zaznaczam, że wszelkie zło, wszelkie naruszenia obowiązków służbowych, brak inicjatywy, niedbalstwo etc. będę tępił surowo, stosując wszelkie przysługujące mi środki karne, nie wyłączając zwolnienia ze służby.

Wytyczne dla pracowników Przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon".

1. Poznaj gruntownie przepisy pocztowo, telegraficzne i tolefoniczne.
2. Dbaj o swój wygląd zewnętrzny.
3. Dbaj o estytykę i higjenę w urzędzie (agencji) p. t.
4. Poznaj i stosuj zasady naukowej organizacji pracy.
5. Bądź taktowny, uprzejmy i życzliwy dla klienta bez względu na jego poziom umysłowy i stanowisko społeczne.
6. Bądź punktualny, dokładny, zrównoważony i stanowczy.
7. Dbaj o dochodowość Państwowego Przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon".
8. Reklamuj umiejętnie wobec publiczności agendy poczty, telegrafu i telefonu.
9. Staraj się zdobyć wysoki poziom inteligencji i etyki.
10. Bierz udział w społecznej pracy państwowo-twórczej.

No. AO. 120 z dnia 12 czerwca 1934 r.

101.

Dodatki sezonowe zarachować do § 1 poz. 1 wzgl. 2.

Dodatek sezonowy płatny w myśl rozporz. Ministerstwa Poczt i Telegrafów z dnia 29. I. 1934 r. (Dz. U. M. P. i T. Nr. 2 poz. 9 § 7) należy zarachować do § 1 poz. 1 wzgl. do § 1 poz. 2, zależnie od tego, z którego paragrafu pracownik jest opłacany.

Wydatek ten należy zarachowywać w rachunku szczegółowym, a następnie w ogólnym rachunku miesięcznym.

Nr. A. P. 416 z dnia 18-go czerwca 1934 r.

DBAJ O CZYSTOŚĆ I ESTETYKĘ POMIESZCZEŃ POCZT.-TEL., GDYŻ „JAK CIĘ WIDZĄ — TAK CIĘ PISZĄ".

OBWIESZCZENIA.

102.

Spis miejscowości Województwa Śląskiego.

Naczelnik urzędu pocztowo-telegraficznego Poznań I p. Leon Boberski wydał własnym nakładem spis miejscowości Województwa Śląskiego z zapodaniem właściwej gminy, starostwa, urzędu stanu cywilnego, najbliższej stacji kolejowej i urzędu (agencji) pocztowego(ej).

Ze względu na to, że spis ten posiada duże znaczenie także dla celów służbowych, przeto zaleca się nabywanie tegoż przez pracowników tut. okręgu.

Cena jednego egzemlarza wynosi 4 zł. 80 gr.

Ewentualne zamówienia należy kierować wprost do wydawcy.

No. AO.-104 z dnia 12 czerwca 1934 r.

Adres Administracji: DYREKCJA OKRĘGU POCZT i TELEGRAFÓW
(Oddział Organizacynyj)
KATOWICE, ul. Słowackiego 11, III. p. pokój Nr. 18.

PRENUMERATA NA ROK 1934 WYNOSI:

roczna 4 zł. 80 gr.	półroczna 2 zł. 40 gr.	kwartalna 1 zł. 20 gr.

Ceny ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 mm. szpalty redakcyjnej 15 gr., tabelaryczne 30 gr.

Za terminowy druk ogłoszeń administracja nie odpowiada.

KONTO CZEKOWE w P. K. O. № 300.516

„Drukarnia Śląska" Mysłowice, ul. Pozadomowa 2, (róg Bytomskiej 10), Telefon 220-14. **Cena 35 gr.**